

— „Пакъ, казвамъ, една четвъртина! Ала не разказвайте ми вече повече, казахъ азъ, защото азъ и самъ вече разбирамъ, що ще да бжде нататакъ.“ — „Добре,“ каза той. И пакъ той понесе нашата топка нататакъ, щото азъ трѣбаше да обжрщамъ назадъ главата си, и когато дойде на онова мѣсто, отъ дѣто бѣше трѣгналъ, той пакъ ма попита: „А сега кое е времето?“ — „Не трѣба вече и да ма питате. Сега е новолуние! казахъ азъ. — Ако вие пакъ захванете да вжрзите по тоя сѣщи пжтъ, то на топката пакъ ще да бжде умаление (което въ календарьтъ са нарича уцѣрбъ), и то ще да са продължава до тогава, дорде са изгуби сѣвсѣмъ отъ предъ очите ни; а послѣ пакъ ще да са покаже, и така нататакъ, — така е и сѣкога. А знаете ли, г. Алексѣвичъ, простите люде разказватъ, че на свѣтътъ има не само една месѣчина; а цѣли дванайсетъ: едни по-голѣми; а други по-малки, и че която изъ тѣхъ са покаже на небето, то ние нея и видиме; а които са скриятъ, тѣхъ ние не видиме.“ — „Малко ли глупости разказва народьтъ! Той сѣщи народъ говори, че „учението“ е свѣтлина; а не учението — темнота. Въ това сѣщо време тия исти хора говорятъ за себѣ си: „ние сме темни люде.“ А може народьтъ подъ тия дванайсетъ месѣчини да разбира 12-те времена на годината; а не дванайсетъ тѣла небѣсни, различна величина.“ — „Ахъ, истина! А защо, кажете ми, въ годипата биватъ 12 месѣца?“ — „Азъ ща да ти разкажа сичкото това други пжтъ; а за сега стига толкова.“ — „Ако стига, то стига.“
